06.08.2020 г. / 14:42:14

Родолюбие

Борбата на българските светци с исляма - IV-та част

„**К**ато пораснал и станал юноша, той твърде много заприличал - с красотата на лицето си и със своето целомъдрие - на древния Иосиф.

Когато Георги станал на двадесет и пет години, **турците започнали да се опитват да го привлекат към своето нечестие. Те му говорели:**

- Георги! Остави християнството и приеми нашата вяра. Приеми Божия пратеник Мохамед и нашия закон.

При това турците насила слагали на неговата честна глава чалма, каквато те обичайно носели и с която влизали в своите молитвени домове. Но светият им отговарял така:

- **Не подобава на нас, християните, да подражаваме на вашите нечестиви обичаи и да носим на главите си чалми. Не ни подобава на нас да се отричаме от Христа, истинния Бог, Твореца на небето и земята, и да се лишаваме от плодовете на светото Кръщение. Кажете ми: мога ли аз да вярвам на Мохамед, който не е бил изпратен нито от Бога, нито от Божиите пророци, нито пък от Божиите апостоли, а е бил само един военачалник, и то военачалник на сатанинския полк, който издига знамената на дявола? Ето, дори и вие самите не знаете в какво вярвате. Самите вие сте отстъпили от истинския път.**

Изобличавайки така турците, свети Георги започнал дръзновено да изповядва Христа като истински Бог, Създател и Творец на всичко съществуващо - видимо и невидимо, земно

и небесно.

А след това, като заплюл в лицето нечестивците и ги нарекъл безбожници, светият хвърлил чалмата на земята и започнал да я тъпче с нозете си, говорейки сам на себе си:

- О, Георги! Защо се бавиш? Христос те призовава при Себе Си!

Турците, като се разгневили, хванали светеца и нанасяйки му жесток побой и обсипвайки го с ругатни, го повлекли към техния съдия. Изправили го пред съдията и му казали:

- Ето тоя хули и се подиграва с нашата вяра.

А съдията, поразен от красотата на лицето му и от неговия мъжествен вид, отначало се опитал да го прелъсти с обещания:

- Ако се отречеш от Иисуса Христа, Когото вие наричате Син Божий, и ако се подчиниш на заповедта на самодържеца Селим и изпълниш неговата воля (защото на този Селим много царства се подчиняват), ти ще получиш за това много дарове и всевъзможни почести от нашия цар и ще бъдеш поставен за началник на всички воеводи във великия град Средец.

Но **Христовият мъченик отново изповядал Господ Иисус Христос и изобличил турската вяра пред многочислената тълпа, която се била събрала**. **Тогава мъчителят се разярил и наредил безмилостно да бият светията с тояги. Георги бил мъчен жестоко, така че цялата му плът била разкъсана от тоягите, а от многобройните му рани обилно се леела кръв**. Но без да обръща внимание на това, той не показал ни най-малко намерение да се подчини на нечестивата царска повеля.

Тогава **съдията заповядал да режат кожата му на ивици от главата до нозете и получените рани да бъдат обгаряни със запалени свещи, от което тялото на мъченика така пламнало, че не се виждало лицето му, а плътта му се топяла, както восъкът се топи от огъня. Но Христовият мъченик доблестно понасял страданията, призовавайки и изповядвайки името на Господа Иисуса Христа**.

След това мъчителят заповядал на войниците да развеждат мъченика из града, при което да бият барабани и да крещят:

- Не хули Божия пратеник Мохамед и не се подигравай с мюсюлманската вяра, която той ни предаде!

А светията се молел на Христа Господа и увещавал турците да повярват в Христа.

След това нечестивците натрупали голяма клада насред града, като възнамерявали да изгорят светеца. Христовият мъченик Георги бил заведен на мястото, приготвено за неговото изгаряне.

Но изнемогвайки от раните си, той паднал на земята, без да може да издаде глас, само устните му се движели, призовавайки помощта на Господа. А **турците, като взели светията, още жив, го хвърлили в огъня**. Така завършил своя страдалчески подвиг Христовият мъченик Георги. Нечестивците изгорили в огъня и много кучета, та християните да не могат да разпознаят мощите на мъченика. **Но Бог прославил Своя угодник: внезапно върху това място се спуснал облак, загърмяло, засвяткали светкавици и се излял проливен дъжд, който загасил огъня, така че от кладата не излизал вече и дим. Турците, изплашени от това толкова дивно чудо, се разбягали. А дъждът продължил да вали до падането на**

нощта.

Когато настъпила нощта, над мястото, където било изгорено честното тяло на мъченика, се явила огромна ярка светлина, която озарявала всичко наоколо. Тогава протоиереят на съборната църква, посветена на свети великомъченик Георги Кападокийски, се отправил заедно с останалите християни при съдиите и като им дал пари, измолил тяхното разрешение да вземе честните мощи на светия мъченик и да ги погребе според християнските обреди. След като съдиите дали съгласието си, свещеникът отишъл при митрополит Иеремия и му разказал всичко за светия мъченик. Митрополитът, бързо и с голяма вяра, съпроводен от целия свещен клир и от много христолюбиви човеци, с псалмопения и със запалени свещи и кандила, се отправил към мощите на светия мъченик. **Като разровили пепелта на мястото, над което сияела светлината, християните намерили честните мощи на светия мъченик Георги Нови, които били останали незасегнати от огъня**. В същото време костите на кучетата се били превърнали в пепел.

По местата, където Христовият мъченик бил развеждан из града и където била капала неговата кръв, през нощта се явявала светлина, подобна на светлината от запалена свещ; и това било видяно от всички християни.

Като взел честните мощи, митрополитът ги положил в ковчег в храма на свети великомъченик Георги Кападокийски. Там, по Божията благодат, те подавали изцеление на всички, които с вяра пристъпвали към тях. Днес не е известно къде се намират те.

А Христовият мъченик Георги пострадал в българския град Средец, където бил и израснал възпитан. Мъченическия си подвиг той приел в 7022 година от сътворението на света, а от

Рождението на Бог Слово - 1514 година,..“

08.06 по еретическия, † 26 май по църковния календар - Св. великомъченик Георги най-нови Софийски

„Мъченикът застанал пред кадията, хвърлил от главата си зелената мохамеданска чалма и с голяма смелост започнал да изобличава тяхната религия и да укорява нейния основател. Агаряните отначало мислели да променят настроението му с побои и затвор. Но като нямали успех, започнали да му обещават всевъзможни блага, високи длъжности и чинове. Мъченикът отговорил на техните съблазнителни обещания:

- И целия свят да ми бяхте дали, пак нямаше да промените моето разположение!

Виждайки непроменимата му мисъл, беззаконниците изпаднали в голям смут и нямайки време да се занимават с изтезания, решили незабавно да му отсекат главата. Защото точно тогава се получил султански ферман, с който се съобщавало, че царството на агаряните се намира в опасност от нападащи врагове и се заповядало бързо да се решават всички големи и малки дела, за да могат да се заемат с отклоняване на опасността.

Когато мъченикът бил доведен на лобното място, неговата смелост, спокойствие и мъжество хвърлили в изумление агаряните, и никой от тях не смеел да го обезглави. Варварите се засрамили сами от себе си и започнали един друг да се канят, но въпреки това никой от тях не се решавал да обезглави мъченика. Но имало един отстъпник от Христа, известен на всички със своята свирепост и превъзхождащ другите със злобата

си - него довели на лобното място и той изпълнил това, което не могли да сторят природните варвари, и по този начин препратили душата на страдалеца при праведния Съдия, за да получи от Него мъченически венец.

Това станало в град Смирна на 25 юни 1810 година, в събота. По молитвите на Христовия страдалец Прокопий да се сподобим и всички ние с вечните блага. Амин.“

08.07 по еретическия, † 25 юни по православния календар - Св. мъченик Прокопий Варненски

„**М**ъчителят пак попита: “…**Истина ли е, което чух за тебе, че се наричаш християнин и че изповядваш Христовото име, а проклинаш нашия Мохамед**?” Мъченикът отговори с кротък и тих глас: “**Истина е, управителю, че изповядвам моя Христос и проклинам вашия Мохамед. Ето ви и вашия фес, който ми дадохте!” Сне феса от главата си и го захвърли пред мъчителя**. Мъчителят, вече силно разярен, пак му рече: “Ти преди беше християнин. И ако си имал намерение завинаги да си останеш в християнството, кой те принуди да отстъпиш от твоя Христос?” Мъченикът отговори: “**Заради моята си немощ отстъпих от сладкия Христа, но сега се кая, и днес Го изповядвам пред тебе с всичкото си сърце и с всичката си душа, и с всичката си мисъл, както всички вие виждате и чувате!**” Тогава мъчителят побесня и с голяма ярост му рече: “Неблагодарнико, това ли ми плащаш за честта, с която те удостоих?” И повика няколко войници, на които заповяда: “Пригответе фалангата и тояги за тогова, който изповядва Христа!” Те отидоха и приготвиха, както им беше заповядано, простряхаха мъченика на земята и четирима войници дълго време го биха по краката безмилостно, като се сменяха. Но мъченикът не издаде нито звук, само тихо си

казваше: “Помени ме, Господи, в царството Си”! Когато престанаха да го бият, мъчителят му каза подигравателно: “Видя ли твоя Христос? Где е сега да ти помогне?” Но мъченикът му отговори: “**Христос Бог е на небето и на земята, и на всяко място, и е помощник на всеки, който Го призовава с вяра. Затова, надявам се, че и на мене може да помогне!” И това като рече, о, велико чудо, скочи на краката си, като да не е бил бит, и ходеше пред тях, славейки Бога, за почуда на агаряните**. Мъчителят заповяда да го затворят в тъмницата и да го оковат в железни вериги. Те така и направиха.

В същата тъмница се намираше тогава много народ, затворен за неплатен царски данък, които свидетелстваха, че всяка нощ виждали над главата на мъченика някакво голямо светило. **А когато се молел на Господа Бога, железните вериги сами се развързвали от ръцете и нозете му, докато завършел своето моление към Бога, а след това сами пак се заключвали**. И това преславно чудо гледаха много нощи, но не всички, а само достойните. И то е твърде вероятно, понеже мнозина и от агаряните свидетелстваха, че всичките тия седем дни в затвора мъченикът не вкусил нито хляб, нито вода, отдето става ясно, че Божията благодат е била с него: не пожелал хляб нито от ръцете на агаряните, нито от ръцете на жена си. Защото, когато тя идваше при него в тъмницата, той я питаше: “Искаш ли и ти с мене да умреш за Христа, или не?” А тя поради страх от агаряните нищо не му отговаряше, а само плачеше. Поради това мъченикът не приемаше и от нея храна, но се крепеше през ония дни само с Божията сила...

После повика мъченика от тъмницата, постави го пред себе си и започна да му говори ласкателни думи: “Мехмед, аз днес се вразумих по отношение на тебе: понеже си имал нужда от пари, затова си отстъпил от нашата вяра. Моля ти се, сине, не го взимай за зло, дето те мъчихме, понеже не знаехме, че си

бил в голяма оскъдица!” И му показа куп злато, като каза: “Вземи тези 40 000 лири; ако още искаш, и още ще ти дам. Избери си в града най-хубавата къща, която искаш! Ето, давам ти злато да я купиш!” Но мъченикът му рече: “**Златото, среброто ти и къщата да бъдат в погибел заедно с тебе! Аз, управителю, едно само молих от Господа и само това искам: да пребъдвам в дома Господен през всичките дни на живота си, да гледам Господнята красота и да посещавам Неговия свят храм**”. Мъчителят пак: “Ти си обезумял, окаяни човече, и не знаеш какво говориш. Но аз ти говоря кротко: Послушай съвета ми и се поклони пак на нашия Аллах и на Мохамеда, докато ти говоря кротко!” Мъченикът рече: “Не съм обезумял, управителю, ами ти говоря истината, че **искам моя си Христос и само на Него се покланям, и за Него искам да умра**!”.

Мъчителят пак му рече: “Ти се мъчиш да ме изпълниш с гняв и ярост чрез тези си думи, обаче аз не искам да се гневя, понеже, както ми се струва, тия думи не са твои, но някой друг те е подучил. Затова, кажи ми свободно, кой те подучи на такива думи и на такава бъркотия?” Мъченикът отговори: “Аз не съм дете, управителю, за да ме учи някой, а съм зрял мъж по възраст. **Никой не ме е поучавал освен само моят Бог Иисус Христос. И Той е, Който ме крепи и вразумява чрез Своя Свят Дух. И не само мене, но и всеки човек, който вярва в Него. И Той е Съдия на живите и мъртвите, Чието царство не ще има край, а не твоят Мохамед, в когото ти вярваш**”. Тогава мъчителят се разгневи и заповяда на войниците да го бият безмилостно и да го заплюват в лицето. Когато го биеха и заплюваха, войниците му говореха: “Виждаш ли, окаянико и неблагодарнико, как преди беше облечен в скъпи дрехи, докато беше в нашата вяра, а сега си гол, бит и укоряван заради един разпнат Христос?” Но мъченикът им отговори: “Вашият укор и побой аз приемам

като радост. Направете ми и нещо повече, ако желаете!”…

когато видяха, че Христовият мъченик Иоан твърдо и непоколебимо пребъдва в християнството, тогава по заповед на мъчителя го доведоха в голямото тяхно съдилище, което на турски се нарича “кадийница”, и **там го изследваха окончателно и попитаха три пъти: “Ти агарянин ли си, или християнин?” Мъченикът три пъти отговори: “Християнин съм и искам да умра за Христа!” Тогава турският съдия изрече и написа смъртната присъда на мъченика. И така, поведоха го вън от града да го обесят на определеното място**.

Светецът вървеше с радост и веселие пред войниците. И когато минаваше през града, препасан само в една риза, обръщаше се надясно и наляво, покланяше се на християните и просеше прошка, като четеше на висок глас богородичния тропар и се молеше така: “Пресвета Богородице, спаси ни! Обхванат от много напасти, към тебе прибягвам да търся спасение, о, Майко на Словото и Дево, спаси ме от моите тежки и жестоки обстоятелства!” Когато дойдоха до бесилото, мъченикът каза на войниците: “Почакайте ме, докато въздам на Господа молитвите си!” Те изпълниха желанието му. Тогава мъченикът вдигна ръцете си към небето и тайно се помоли на възделения Христос Бог, като се поклони три пъти. После се обърна към войниците и рече: “Сега изпълнете заповедта!” Те го обесиха и той предаде духа си в Божиите ръце.

След смъртта му някои боголюбиви християни видяха нощем над тялото на мъченика огнен стълб, който стигаше до небесата…“

29.07 по еретическия, † 16 юли по църковния - Св. мъченик Йоан Търновски

buditeli.info © 2017